

nets Smule Liv er hende mer magtpaaliggende end de udstykkede, haandgribelige Dele af dets Legeme, der maatte tilfalde hende som ligelig Andel. Maaske er hun sig bevidst, at kun naar Livet pulserer under denne Hud, kun naar denne Haand og dette Øje bringer ubetrageligt Sambud om et Væsens Tilværelse, kun da fanges hendes Sjæl ind af Lysten, kun da vokser hendes Evne op til at sysle med disse Synsbilleder. Kan hende, at Kvinden i sin Kunst vil holde sig stavnsbunden ved Jorden, at aldrig en Jehovah i Skyen vil forme sig under hendes Haand, aldrig opbygge sig for hende til Kendsgerning ved en Fantasiens Mellemkomst, som hun ikke plejer at fortro sig til, at hendes særlige Erfaringer ville gøre hende stærkt tvivlende, om ogsaa A's Pande, B's Skæg og C's Pegefinger ere i Stand til at udgøre tilsammentagne et Væsen, paa hvilket det er Umagen værd at aflægge Trosbekendelse. Maaske ville samtlige klassiske og historiske Emner faa Lov til at ligge Brak for Kvindernes Dyrkning. Maaske er det overhovedet ikke i den storslaaede Kunst, ikke de store Formers Verden, at kvindelige Malere ville opslaa Pavlun, maaske er det „kun“ i den Verden, vi før omtalte, i den mikroskopiske Verden, der udfolder sig for Inderlighedens Syn, at hun vil gøre Fund, vil kunne være med til at bringe ny og overraskende Viden.

Men vi have strengt taget ikke Ret til at gisne saa meget eller saa langt ud i det blaa, De Spor, kvindelig Malerkunst har sat, ere endnu kun sparsomme og vise kun med nogen Bestemthed hen imod, at Livets egne, lige for Haanden værende Tilsyneladelser, Lysverdenens just for Øjet værende Farveagregater falde vel tilrettelagte for Kvindens Fremstillingsevne, forene sig godt med hendes Vilje som Kunstner.

Det kan da med en vis Ret siges, at kvindelig Malerkunst viser en *naturalistisk Tendens*.

Det er ikke alle, der kan være med til at kalde Naturalismens „lige ud ad Landevejen“ for en god Retning. Den kan, ad en umærkelig skraanende Plan føre ned i en Ideforladthedens Dalbund, hvor det ikke er godt og sundt for Mennesker at drage Aande. Men der er neppe Tegn til, at kvindelige Malere fare ned ad noget Skraaplan. De gør ikke Indtryk af at være hidseblæsende Naturalister, forsynede med Teoriens Skyklapper saavel for det Øje, der vender mod Højre, som det, der vender mod Venstre. De ser kun ud til sindigt og fordringsløst at øve sig, og forøvrigt ogsaa at finde Behag i at øve sig, paa den Vej, der vel ogsaa af Enhver maa erkendes for den bedst banede og tilraadeligste Vej for